

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 3 | 1. FEBRUAR 1930 | 79. AARGANG

MIN JUBILÆUMS-BESLUTNING.

(Af Præsident *John A. Widtsoe.*)

—

Et Medlem udtaler sig. — For et Hundrede Aar siden blev Kirken, som jeg tilhører, organiseret. Jeg vil fejre dette Jubilæums-Aar ved at vise, som aldrig før, min Taknemmelighed for Jesu Kristi Evangeliums Gave, med dets sandhedgivende Lys, der udrydder Vildfarelsens Mørke, og med dets omfattende Forstaaelse af Hensigten med Menneskenes Tilværelse, tilligemed dets Filosofi om Evighedens Virkelighed, der gør Mænd og Kvinder i Stand til at vandre sikkert og modigt paa Livets Sti.

Som et Bevis for min Taknemmelighed vil jeg stræbe efter at hjælpe andre til at høre og forstaa Sandheden, som jeg har annammet, og som giver mig daglig Glæde; thi jeg er overbevist om, at jeg ikke paa nogen anden Maade kan udtrykke Aanden af dette store sidste Dages Arbejde saa godt, som ved at udsprede Kundskab om Evangeliet. Paa denne Maade skal jeg fejre vort Jubilæums-Aar.

Jeg vil bevidne, i Mildhed og Alvor, om Guds Aabenbaringer til Mennekene i denne Tidsalder og om Gengivelsen af Jesu Kristi bemyndigede Kirke.

Jeg vil prøve paa at vise, ved Lydighed til evangeliske Lær-

domme, i Aand og Gerning, Evangeliets herlige Virkning paa menneskelige Sjæle, og hvorledes det kan anvendes til at hjælpe Menneskene at leve mere lykkelige.

Jeg vil være nidkær i Udførelsen af mine kirkelige Pligter og vil bruge mine Gaver, ligemeget hvor ringe de monne være, i Grenens eller Distriktets Tjeneste, saaledes at Evangeliets Aand kan forblive hos mig.

Jeg vil opsøge, i Beskedenhed og Ydmyghed, men uafbrudt og med Kraft, de som elsker Sandhed; og vil lære dem om Evangeliet og invitere dem til vore Møder og andre Forsamlinger, saaledes at de kan blive bedre bekendt med Evangeliets Budskab.

Jeg véd, der er Millioner af Mennesker, som søger iblinde efter Sandheden, og jeg véd, at den vil gavne hele Verden. »Marken er hvid til Høsten«. Jeg vil gøre Forsøg paa at faa mindst et Menneske til at gaa i Daabens Vande i Aar.

Jeg vil vandre frygtløs og uden at skamme mig iblandt Mennesker, thi meget er bleven mig givet; jeg skal til Gengæld give meget; og Herren vil forøge mine Bestræbelser.

Jeg beder, at Herren vil hjælpe mig til at udføre denne Jubilæums-Beslutning.

Gør mig, o Herre, til en Budbærer af Sandhed til søgende Sjæle.

SØNDAGSSKOLEN

Lektier for senior og junior Klasse.

DEN 2. FEBRUAR 1930.

Evig Fremgang og Menneskets Natur.

Hovedformaal: At inspirere Klassens Medlemmer til at være mere nidkær i Forstaaelsen angaaende deres Muligheder for Vækst, Oplysning, Brugbarhed, Kærlighed og Liv.

a) Faa Klassens Medlemmer til virkelig at overveje denne Lektie.

b) Gør alt muligt for at udarbejde Tanken, at Mennesket er en organiseret Intelligens med en aandelig Natur, saavel som en fysisk Natur.

c) Udarbejd en Definition for Fremgang, der kan anvendes i det daglige Liv.

Tanker for Lærerne:

Giv et Resumé af de fire Lektier for Januar. Udpeg nogle af Menneskets guddommelige Evner og Forskellen mellem det og Dyrene. De Ejendommeligheder, der gør det ansvarlig for dets egne Gerninger, og hvorfor vi tror, vi er udødelige.

Arbejd med Problemet: Hvad betyder evig Fremgang? Stil dette Spørgsmaal til Klassen, indtil De har faaet de fleste af de tilstedeværendes Mening.

Udarbejd Tanken, at Fremgang er vedblivende Udfoldelse eller Udvikling af de latente Evner, der bevirker et mere glædefuldt Liv. At denne Udvikling eller Udfoldelse bestaar af større Kundskab, mere Fornuft, større Visdom, større Egenskab til at svare til det, der er smukt og aandeligt i al Ting. Større Tilbøjelighed til at nyde det daglige Liv omkring os, større Tilbøjelighed til at blive inspirerede af Kærlighed i alle vore Foretagender, større Evner til at blive interesseret i alt Liv, at svare til det med sympatisk Forstaaelse; større Selv-Kontrol, Selv-Herredømme og Magt; større Paaskønnelse, Taknemmelighed og Ydmyghed; forøget Frihed og større Ansvars-Sans; større Magt til at modstaa Fristelse o. s. v.

Diskuter Mennesket — et fysisk Væsen, et aandeligt Væsen, et æstetisk Væsen, et moralsk Væsen og et intellektuelt Væsen. Hvis vi antager, at Mennesket er udødeligt, vis da Menneskets Muligheder for et lykkeligt Liv, indbefattende enhver af disse Faser af dets Natur.

Vis, at virkelig Fremgang er en Ting, vi skal være med til at udføre hver Dag ved at forøge en eller flere af disse Muligheder for et bedre Liv, større Kærlighed og Lykke.

Lær, at evig Fremgang er en Mulighed, fordi disse Evner for et mere fuldkomment Liv er grænseløs i deres Natur.

Anvend disse Punkter i det daglige Liv. Vi bliver mere venlig ved at være venlig mod andre, mere lykkelig ved at udsprede Lykke, vinde Kærlighed og Respekt af andre ved at elske og respektere dem. Vi kan kun modtage det bedste i Livet, naar vi giver det bedste.

DEN 9. FEBRUAR 1930.

Intelligens og Frelse.

Hovedformaal: At indprente paa Klassens Medlemmer, at Kundskabens Erhvervelse og dens rigtige Anvendelse er Kærnen af Frelsens Plan.

a) At tydeliggøre, at vi er frelst lige saa hurtig, som vi udvikler Evnen til at leve et Liv i Harmoni med Evangeliet og derved sætter os selv udenfor vore Fjenders Magt.

b) At vise, at et godt, smukt, nyttigt og lykkeligt Liv er indbefattet i Frelsens Plan.

Tanker for Lærerne:

1. Vælg et af Klassens Medlemmer til at omhandle Emnet: »Hvorfor Kundskab er saa nødvendig til Frelse«.

2. Et kort Resumé over de fremkomne Punkter i Lektien om »Evig Fremgang« vil være behjælpelig.

3. Diskuter forskellige Betydninger af Ordet »Frelse«.

4. Diskuter Joseph Smiths Definition af Frelse. a) Hvad vil det sige at være »udenfor Fjenders Magt«? b) Hvad er Livets Hoved-Fjender? — Følgende Liste vil maaske være tankevækkende: Uvidenhed, Dorskhed, Mangel for Interesse i Livet, Vrede, Frygt, Jalousi, Begærlighed, Stolthed, Egenkærlighed, Forsømmelse af at opfylde sine Forpligtelser, Ærgerrighed for Magt og Stilling.

5. Diskuter Joseph Smiths Udtalelse: »Guds Herlighed er Intelligens«. a) Hvilken Rolle spiller Kundskab med Hensyn til fysisk Frelse, aandelig Frelse, social Frelse og intellektuel Frelse.

6. Diskuter andre Ting, som er indbefattet i Frelse. a) Kærlighed og Interesse for hele Menneskeslægten. b) Evnen til at anerkende Skønheden allevegne og til alle Tider. c) Vanen til at udsprede Glæde, Lykke, Optimisme, Haab og Tro. d) Evnen til at nyde Velsignelserne af et velordnet Liv og af veludførte Ansvarligheder. e) Evnen til at faa lige saa megen Glæde og Lykke ved at give, som ved at modtage.

7. Diskuter vigtige Principper i Jesu Lærdomme, som udgør Frelsens Plan. Var hans Plan for Frelse mere end en Hver-Dags Levemaade? og, hvorfor? Hvordan er Jesus vor Frelser. Hvilket tillægger vi størst Betydning som Sidste Dages Hellige, hans Liv eller hans Død?

»Hvad maa jeg gøre for at blive frelst?« Frelst fra det forkerte og frelst til det rigtige; frelst fra det Ondes Triumf og frelst for det Godes Sejr.

Frelse betyder Herredømme over Naturens nedbrydende Kræfter, enten disse Kræfter er onde Tilbøjeligheder i os selv, eller nedbrydende Kræfter i vor Omgivelse. Dette tyder paa en altid-forøgende Kundskab om Love, Principper og Til-

stand. »Guds Herlighed er Intelligens«, men Intelligens er mere end Kundskab. Den indbefatter Evnen til at benytte Kundskaben for opbyggende Hensigter. Den betyder Evnen til at gøre Arbejdet, saavel som til at kende Loven.

DEN 16. FEBRUAR 1930.

Frihed, Rettighed og fri Villie.

Hovedformaal: At bibringe Klassens Medlemmer et sundt og praktisk Standpunkt med Hensyn til disse tre Principper: Frihed, Rettighed og fri Villie.

Tanker for Lærerne:

Udvælg én til at omhandle ethvert af disse tre Emner. Brug Skildringer fra det daglige Liv for at tydeliggøre følgende Punkter:

1. Friheder, der er mindre velset. a) Frihed overfor Lydighed mod Landets Love. b) Frihed overfor Lydighed mod Naturens Love.

2. Friheder, der er ønskelig og mulig. a) Frihed til at hjælpe at danne de Love, ved hvilke vi er regeret. b) Frihed til at ordne vort Liv efter Naturens Love. c) Frihed til at vælge mellem forskellige Fremgangsmaader.

3. Paa hvilken Ejendommelighed, i menneskelig Natur, hviler Menneskets Handlefrihed? a) Diskuter følgende: »Kend Sandheden og Sandheden vil frigøre Dem.« b) Er Kundskab om Sandheden alt, hvad der er nødvendig for Frihed? c) Hvad indeholder aandelig Frihed? Intellektuel Frihed?

4. Nævn de Ting, som Menneskene i Almindelighed har Tilbøjelighed for — f. Eks. Appetit, Vrede, Frygt, Uvidenhed, Overtro, Graadighed, Egenkærlighed, Ligegyldighed, Dovenskab.

5. Er det sandt, at »Den, der er Herre over sit eget Liv, kan ikke være en Slave til noget Menneske?«

6. Diskuter Forskellen mellem Frihed og Tøjlesløshed.

7. Giv Bevis for Viljens Frihed. a) Alle Mennesker, ligemeget hvilken Filosofi de holder sig til, antager, at de har Lov til at gøre deres eget Valg. b) Ved Forsøg kan man bevise, at man har Herredømme over saadanne Tilbøjeligheder i sin Natur, som Appetit, Lidenskaber, Bevægelser og Tilskyndelser. Det er ogsaa muligt at beherske vore Tanker. c) Hele det Bygværk af personligt Ansvar hviler paa Men-

neskets Evne til at vælge og til at forme sit Liv i Harmoni med sit Valg.

Der er nogle, som synes, det vilde være meget bedre, hvis vi var fri for enhver som helst Slags Regeringsform, men heldigvis er deres Antal meget lille.

Mennesker er hævet over andre Ting, fordi de er bestandig stillet Ansigt til Ansigt med denne strænge Befaling »Vælg«.

»Thi ser, det er ikke tjenlig, at jeg skal give Befaling i alle Ting; thi den, der er tvungen til alle Ting, han er en lad og ikke en vis Tjener, hvorfor han ingen Belønning faar. Sandelig, siger jeg, Menneskene burde arbejde med Iver for en god Sag, gøre mange Ting af deres egen fri Vilje og bevirke megen Retfærdighed; thi Evnen have de til at handle efter eget Tykke. Og saafremt Menneskene gøre det Gode, skulle de ingenlunde miste deres Løn. Men den, der ikke gør noget, førend det bliver ham befalet, og hører en Befaling med et tvivlende Hjerte og sendrægtigt adlyder den, er under Fordømmelse.« (Pagtens Bog 58: 26—29).

DEN 23. FEBRUAR 1930.

Moralsk Tilregnelighed, et personligt Ansvar.

Hovedformaal: At vise, at med Frihed og Rettighed følger Pligter og personligt Ansvar, jo større Frihed, jo større Ansvar.

Tanker for Lærerne:

Gennemgaa Lektien om Frihed og Rettighed i Korthed. Verden trænger til frie Mænd, men det skal være ansvarlige Mænd. Vi kan ikke skille det ene fra det andet og være i Sikkerhed.

1. Hvis Mennesket er moralsk tilregnelig, hvorledes? Kan Mennesket misbruge sin Frihed paa nogen Maade og slippe fri for Straf?

2. Hvorfor er personligt Ansvar saa vigtigt i Friheds Filosofi?

3. Diskuter det Slægtskab, der eksisterer mellem Menneskets Evner, Egenskaber og Magter, Naturens Krav og personligt Ansvar.

4. Mennesket er personligt ansvarligt paa Grund af visse Evner og Magter, der eksisterer i dets Natur. Det er de samme

Evner og Magter, der gør det moralsk. Vis, hvordan Mennesket er ansvarlig for den rigtige Anvendelse af disse Egenskaber og Magter. Kundskab om Sundheds Love forpligter os til at benytte dem paa den rigtige Maade. Kundskab om moralske og aandelige Principper i Evangeliet forpligter os til at benytte disse Principper rigtigt. Den forpligter os til et Liv i Harmoni med Principperne.

5. Vis fra Hver-Dags-Eksempler, hvordan disse Gaver binder Mennesket til visse Pligter og Ansvarligheder.

Et Grundprincip i Jesu Lærdomme var, at for hver Grad af Frihed, hver Rettighed, hvert Privilegium, hver Lejlighed, hver Magt og Egenskab, er der en tilsvarende Ansvarlighed eller Pligt. En Ansvarlighed, der paa en moralsk Maade binder Personen til en rigtig Anvendelse af disse Gaver.

Hvis et Menneske vil opnaa sine højeste Muligheder for Livet i dets Fylde, skal det være klar over, at disse Ansvarligheder og Pligter er lige saa uundgaaelige, som de Rettigheder og Privilegier er uopgivelige.

Hvis der er et Princip i Jesu Kristi Evangelium, som gaar lige til Grundvolden af Berettigelse og Retfærdighed, saa er det det store, herlige og guddommelige Princip, at ethvert Menneske skal gøre Regnskab for alt, hvad det gør, og vil blive belønnet efter sine Gerninger, enten de er gode eller onde.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

DEN 2. FEBRUAR 1930.

Kain og Abel.

(1. Mose Bog 4. Kap.; Mose Bog (Kost. Perle) 5. Kap.)

Formaalet: At vise, at Frelse formedelst Jesu Forsoning var lært til Adam og Eva umiddelbart efter Faldet.

Behjælpelig Skitse:

I. Gennemgaa Begivenheder, henhørende til Syndefaldet.
II. Sammenlign Livet i Haven med Livet udenfor.
III. Hvordan saa Adam paa sin Skæbne efter Faldet? — Læs 2. Nephi 2: 18—25 og Mose Bog (Kost. Perle) 5: 4—15.
IV. Var Kain lydig eller ulydig mod Herrens Ord? — Læs Mose Bog (Kost. Perle) 5: 16.
V. Begyndelsen af Aabenbaring. — Mose Bog (Kost. Perle) 5: 6—10.

Lektie-Materiale: Hensigten med denne Lektie er at indprente paa Børnene de store fundamentale Principper i Evangeliets Plan. Menneskets Handlefrihed, Faldet, Frelse formedelst Jesu Kristi Forsonings-Offer. Børnene skal forstaa, at der er to store Indflydelser i Verden, nemlig Satans Aand og Herrens Aand. (Se Mose Bog (Kost. Perle) 5: 18 og 21). Sammenlign 5: 5 og 5: 18 (samme Bog). Bemærk, at Satan brugte den samme Metode med Kain som med Eva, men Fristelsen var ikke den samme. Slangens Logik var tiltalende til Eva, thi den lovede hende en Stilling hos Guderne — at hun skulde kende Godt og Ondt. Den paavirkede Kain ved at gøre ham misundelig og virkede paa hans Lyst og Jalousi. Mose Bog (Kost. Perle) 5: 33.

Ifølge Herrens Befaling skulde Kain og Abel bringe et Offer til Herren. Kain bragte Jordens Frugter, »og Abel bragte ogsaa frem af sin Hjords Førstefødte, og af deres Fedme. Og Abel og hans Offer behagede Herren. Men i Kain og hans Offer fandt han intet Behag.«

Vi lærer fra »Den Kostelige Perle«, at Herren befalede Adam og Eva, at de skulde »tilbede Herren deres Gud og ofre de Førstefødte af deres Flokke som et Offer til Herren.« Men Adam vidste ikke hvorfor, indtil en Herrens Engel viste sig for ham og forklarede ham, at »Dette er et Forbillede paa Ofringen af Faderens Enbaarne, som er fuld af Naade og Sandhed. Derfor skal du gøre Alt, hvad du gør, i Sønnens Navn evindelig.«

Disse Ofre blev frembragte, lige indtil Kristus selv ofrede sit eget »Legeme een Gang for alle«. (Hebr. 10: 10). Fra Mose Bog (Kost. Perle) 5. Kap. 18—26 forstaar vi, at Jesus og Satan begge havde deres Rolle at spille her paa Jorden, at Satan havde en fremragende Stilling i Forudtilværelsen, og at han skal vedblive at modstaa Herrens Arbejde, indtil han bliver bundet og kastet i Afgrunden (se Joh. Aab. 20: 1—3).

DEN 9. FEBRUAR 1930.

Kain og Abel (Fortsættelse).

Formaalet: At lære den fundamentale Betydning af Menneskets sociale Liv paa Jorden.

Behjælpelig Skitse:

I. Begyndelsen til Menneskets økonomiske Liv. Hyrde- og

Landbrugs-Strid. Omflyttende mod fast Bosted. (1. Mose Bog 4: 1—2, 16—20.)

II. Ofringens Oprindelse. a) Den er symbolsk (Ofringen af de Førstefødte). b) Den er til Erindring (at komme et Løfte i Hu). c) Som en Gave (til Fordel for andre — Tiende og Fasteoffer). d) Et Offer gjort som et Vidne til en Kontrakt (at bevidne, at Aftalen er hellig, og at der er Straf for Overtrædelse). (Hensigten med denne Del af Skitsen er at opklare Betydningen af Ordet: Offer eller Ofring).

III. Det første Mord.

IV. Virkeligheden af fysisk Død først bragt til Mennesker.

V. Betydningen af Kains Straf. a) Forbandelse. b) Kains Reaktion. c) Aarsagen til Tegnet paa Kain. (Bemærk: Kain troede, at hvo som fandt ham, vilde slaa ham ihjel, fordi han var en Morder, og, hvordan er det, Gud svarer ham? (Se 1. Mose Bog 4: 12—15).

VI. Begyndelsen til Musik og Kunst. (1. Mose Bog 4: 21—22).

VII. Begyndelsen til Blod-Strid. (1. Mose Bog 4: 23—24).

VIII. Begyndelsen til Orden i Gudsdyrkelse. (1. Mose Bog 4: 26).

Lektie-Materiale: Aarsagen til, at Gud fandt Behag i Abels Offer og intet Behag i Kains Offer var, fordi Abel frembragte sit Offer med Tro, og Kain havde ikke denne Tro. Det er ikke selve Offeret, der behager Herren, men Karakteren af den, der frembringer det.

Det var sandsynligt ikke Fornægtelsen af Kains Offer, der fik ham til at begaa Mord. Hans Karakter var allerede formet før den Dag. Man gør ikke saadan en Ugerning lige paa en Gang. Det kan godt være, at Kain tænkte ikke paa Mord, før han mishagede Herren, men den onde Sæd var allerede plantet i hans Karakter, og Resultatet kom af sig selv.

At Kain løj for Herren om sin Forbrydelse er Bevis for, at han havde en forhærdet Samvittighed. Da Herren spurgte ham om, hvor Abel var, svarede han: »Jeg véd det ikke, skal jeg være min Broders Vogter?« Og som Følge deraf gør Herren ham opmærksom paa Forbandelsen, der nu hviler over ham. Vi forstaar fra dette, at Gud mener, at vi er til en vis Grad ansvarlig for vore Medmennesker.

Denne Historie lærer os: 1) Gud betragter ikke saa meget Formen af Tilbedelse eller Ofring, men dens væsentlige

Betydning. 2) Det er Tilbederens Aand, der har Betydning for Herren. 3) Mennesket kan frit gøre, som det vil. 4) Den, der fornægter at være sin Broders Vogter, holder ikke Guds Befalinger. 5) Synd, som ikke bekendes, er blivende Synd. 6) Gud er naadig, endogsaa mod store Syndere.

DEN 16. FEBRUAR 1930.

Enok.

(1. Mose Bog 5: 18—24; Judas 14 og 15; Hebr. 11: 5; Mose Bog (Kost. Perle) 6: 21—68.)

Formaalet: At vise, at Mennesket kun kan være lykkelig, naar det er i Omgivelser, der er passende til det (de Retfærdige er ulykkelige blandt de Onde og Ugudelige, og de Uretfærdige kan ikke taale godt Selskab).

Behjælpelig Skitse:

I. Enoks Plads blandt Patriarkerne. a) Slægtregister af Seths Afkom. b) Præstedømmets Herkomst.

II. Enok, som han er skildret i Jødernes hellige og verdslige Historie.

III. Som de Sidste Dages Hellige betragte ham. a) Den Kostelige Perle. b) Mose Bog. c) Enoks Syn. d) Oprettelsen af Enoks Stad. d) Zion — dens Betydning — som en historisk Kendsgerning — som en profetisk Mulighed.

IV. Enoks Optagelse til Himmelen. a) Betydningen af »Enok vandrede med Gud«. b) Udødelighed lært ved hans Optagelse — en vigtig Del af Evangeliet.

Lektie-Materiale: Bibelens Oplysning om Enok er mangelfuld, anden paalidelig Oplysning findes i Mose Bog (Kost. Perle) 6. & 7. Kap. Enok kom paa Jorden paa en Tid, da der var meget Ugudelighed blandt Folket, og Herren beskikkede ham til at profetere til dem angaaende de kommende Elendigheder, der skulde overfalde dem, og til at raabe Omvendelse til dem. En evangelisk Uddeling var givet til Enok, og han gav Folket Oplysning om Grunden til Syndefaldet og Forløsningens Middel. Blandt de store Begivenheder i denne Uddeling var Beretningen om en Profeti angaaende Krige mellem Folket fra Kanaan, som var Kains Afkom, og andre af Jordens Indbyggere, særlig Shums Folk. En anden Ting var, at Resten af Adams Afkom holdt sig fuldstændig borte fra Kains Folk, som var forbandet med et sort Hud og deres

Land gjort øde. Senere følger de Retfærdige Enok, og Enoks Stad bliver oprettet og tilsidst borttaget fra Jorden. Denne Uddeling er en af de mest herlige af dem alle.

Det Gamle Testamente siger, at »han vandrede med Gud«, d. v. s. han var saa nær Gud, som man kan være her paa Jorden. Som en Belønning blev han optaget til Himmelen uden at smage Døden. Jødernes Traditioner har tilskrevet Enok mange utrolige Egenskaber, for hvilke der intet Bevis er i Bibelen.

DEN 23. FEBRUAR 1930.

Noah.

(1. Mose Bog 5: 29—32; 6, 7, 8, 9; Mose Bog (Kost. Perle) 8: 8—24.)

Formaalet: At vise for Mennesket Muligheden af at leve et retfærdigt og oprigtigt Liv, endskønt det er omgivet af Ugudelighed og Ondskab.

Behjælpelig Skitse:

I. Tilstanden paa Jorden umiddelbart før Syndfloden.
II. Noah. a) Fødsel. b) Karakter. c) Hans Stilling set i Bibelhistoriens Lys.
III. Noahs Kaldelse — hans Mission.
IV. Syndfloden.
V. Noah efter Floden. a) Fornyelse af Pagten. b) Forbandelsen paa Kanaan.

Lektie-Materiale: Hvorfor mislykkedes Noahs Virksomhed blandt Folket før Syndfloden? Var det fordi, Retfærdighedens Budskab var upopulær? Det kan godt være, thi Retfærdighed er tit den Ting, Mennesker nægter at lytte til. Han kaldte paa Folket, for at de skulde omvende sig, men de betragtede ham som en Plage. Hans Advarsel: »dersom I ikke gøre dette, vil Vandfloden komme over eder«, hørte de ikke. Hans Arbejde med dem var forgæves, og Jorden blev begravet i Vandet.

For at redde sig og sin Familie, byggede han en Ark, efter Befaling fra Herren; og de samme Mænd, der var med til at gøre Arken færdig, omkom desværre i Syndfloden paa Grund af deres Haardnakkethed.

Efter at Oversvømmelsen var forbi, saa Noah ud over en ny Verden, og han var til en vis Grad et nyt Menneske med nye Ansvarligheder. Han skulde rette sig efter nye Forhold.

»Og Noah byggede Herren et Alter og tog af allehaande

rent Kvæg og af allehaande rene Fugle og ofrede Brændoffer paa Alteret.«

Hvordan stod Noah i Forhold til de Pagter, der var gældende før Floden? Havde disse Forjættelser, Traditioner og Pagter nogen Betydning nu? Skulde han begynde forfra efter Syndfloden? Svaret paa disse Spørgsmaal findes i Skriften: »Og Gud talede til Noah og til hans Sønner med ham og sagde: jeg, se, jeg opretter min Pagt med eder og med eders Afkom efter eder.«

Den Lærdom, vi skal uddrage fra denne store Begivenhed, er, at Mennesket ikke kan være ulydig mod Guds Befaling og slippe fri for Straf. Men Syndfloden forhindrede ikke Guds Hensigt, og Menneskenes Formering fortsattes, for at Guds Plan skulde gaa i Opfyldelse.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

DEN 2. FEBRUAR 1930.

Ild fra Himmelen.

(1. Kong. 18: 1—40.)

Formaalet: For den, der tror, er alting muligt.

Behjælpelig Skitse:

I. Elias tager til Kong Akab. a) Paa Herrens Befaling — hans Tro. b) Han træffer Obadias — deres Samtale. c) Han taler med Kongen, som kom ud for at møde ham.

II. Den store Prøve. — Elias lader samle af Israel tillige med Akabs Profeter, han gør den Aftale, at den Gud, der svarede ved at give Ild fra Himmelen, enten Baal eller Herren, han skulde holdes for den sande Gud. Baals Profeter kalder forgæves paa deres Guds Navn. Elias beder til Herren, og Elias' Offer fortæres af Ild fra Himmelen.

Kontakt-Punkter: En Gang var der et lille Lokomotiv, der havde meget at bestille, bl. a. skulde det trække mange Vogne op ad Bakken. Det sagde ikke: »Jeg er for lille, jeg kan ikke gøre det.« Men det sagde: »Jeg tror, jeg kan.« Og saa begyndte det at trække, saa godt som det kunde. Et stort Lokomotiv saa, hvor haardt det arbejdede og hjalp det, og endelig naaede det lille Lokomotiv Bakkens Top. I Lektien for i Dag taler vi om en Mand, der troede, at han kunde udføre noget, og troede, at Gud vilde hjælpe ham. (Fortæl nu Historien om Ild fra Himmelen.)

Anvendelse: Efter at der havde været Hungersnød i Landet for tre Aar, var der næsten intet Græs til Kvæg eller Føde til Folket. Gennem denne Tid følte Kong Akab, at Elias paa en Maade var ansvarlig for deres Lidelse, saa, hvordan tror I, at han følte mod Elias? Hvor havde Elias skjult sig? Hvad var det, Herren sagde, at han skulde gøre? Hvem stolede han paa, da han gik til Akab? Hvad var det, der gjorde ham modig nok til at tro, at Gud vilde sende Ild ned fra Himmelen? Hvad maa vi have for at kunne gøre noget, der er vanskeligt? Nævn noget, der er vanskeligt for os at gore. Hvad kan vi gøre Morgen og Aften, der vil hjælpe os at leve nærmere til Herren?

DEN 9. FEBRUAR 1930.

Elias er velsignet og trøstet.
(1. Kong. 18: 41—48; 19: 1—19.)

Formaalet: For den, der tror, er alting muligt.

Behjælpelig Skitse:

I. Elias forudsiger, at Regn skal komme. a) Han sender Akab til »at æde og drikke«. Og beder til Herren for Regn. b) Elias' Dreng blev syv Gange sendt ud for at se efter Skyer. c) Han advarer Akab mod at vende hjem, »at Regnen ikke skal opholde ham«.

II. Han løb foran Akab til Slottet. a) Akab kører. b) Formedelst Guds Kraft kommer Elias først. c) Virkning paa Jesabel — hun truer ham.

III. Han bliver modløs, men opmuntres af Herren. a) Han ønsker at dø. b) En Engel bringer Føde til ham. c) Han tager op til Guds Bjerg. d) Beskikkes til en ny Mission.

Kontakt-Punkter: Fortæl en lille Historie, som vil vise, at Tro er nodvendig, før vi kan begynde paa noget.

Anvendelse: Efter at Folket havde raabt: »Herren, han er Gud!« bad Elias til Herren for Regn, og han sendte Drengen ud for at se efter Skyer. Hvor mange Gange sendte han Drengen? Hvorfor blev han ved at sende ham? Hvem hjalp Elias, da han løb foran Kongens Vogn? Hvem bragte Føde til ham, da han blev sulten? Hvem ledsagede ham, da han var modlos? Hvem vil hjælpe os, naar vi er bekymret? Hvad skal vi gøre hver Dag for at leve nærmere til Herren? Hvis Vejret er koldt Søndag Formiddag, skulde vi da blive hjemme? »Ser hen til mig med hver Tanke. Tvivler ikke, frygter ikke.« — Pagt. Bog 6: 36.

DEN 16. FEBRUAR 1930.

Elisas Kaldelse.
(1. Kong. 19: 19—21.)

Formaalet: For den, der tror, er alting muligt.

Behjælpelig Skitse:

I. Elias udvælger Elisa. a) Ifolge en Befaling fra Herren. b) Han tager ham fra hans Arbejde paa Marken. c) Elisa modtager Kaldelsen. Hans ubetingede Tillid.

II. Elisa holder Afskeds-Gilde. a) For sin Familie og Venner, som det var Skik den Gang. b) Han fortæller dem om sin nye Mission. c) Han følger Elias.

Kontakt-Punkter: Drøft med Børnene nogle af de Ting, de er kaldet til at gøre. Maaske de er kaldet til at hjælpe de mindre Børn i Skolen med noget, eller Lærerinden med noget af hendes Arbejde. I Sondagsskolen passer de maaske Doren under Bonnen. Eller de er kaldet til at være en Leder paa en eller anden Maade. Hvorfor kalder Lærerinden paa et bestemt Barn til at passe Døren el. lign.? Hvilke Evner skal en Dreng eller Pige besidde, der er udvalgt til at vejlede andre? Saadan er det ogsaa hjemme, naar Moder beder os om at tage hendes Plads i Huset, medens hun er borte, hun véd, at vi kan gøre det, ellers vilde hun ikke bede os om det. Da Herren fortalte Elias, at han skulde kalde paa en bestemt Mand, nemlig Elisa, til at være en Guds Profet, vidste han, at Elisa var i Stand til at være en Profet. Selvfølgelig var der noget, som var nødvendig for ham at have Dag og Nat — altid. Medens vi lytter til Historien, lad os se, om vi kan opdage det.

Anvendelse: Da Elias kastede sin Kappe paa Elisa, medens han pløjede paa Marken, kom der en ny Folelse over Elisa, hvilken? Hvorfor sagde han til Elias: »Kære, lad mig kysse min Fader og min Moder, saa vil jeg følge dig!« Er det ikke mærkværdigt og ualmindeligt for en Mand at forlade det Arbejde, han har været optaget med hele sit Liv, og ofre alt, hvad han ejer, og følge en anden Mand? Hvorfor tror I, Elisa gjorde dette? Hvad er det, der faar vore Missionærer til at forlade deres Hjem og Stilling og rejse ud paa Mission? Er vi som smaa Born kaldet til at udføre en »lille Mission«? Selv et Barn, der kommer ind til Søndagsskolen, har Pligter at udføre. Det skal huske, at det er i Guds Hus. Hvordan skal det opføre sig? Hvad vil et Barn gøre, naar Nadveren bliver omdelt, hvis det virkelig tror paa Herren?

DEN 23. FEBRUAR 1930.

Elias tages til Himmelen i en Storm.
(2. Kong. 2: 1—16.)

Formaalet: For den, der tror, er alting muligt.
Behjælpelig Skitse:

I. Elias forsoger at sige Farvel til Elisa. a) Han vidste, at han ikke havde megen Tid tilbage paa Jorden. b) Han anmoder Elisa om at forlade ham. Elisas Troskab, c) De passerer over Jordans Flod paa tør Jord.
II. Elias blev borttaget af en Ild-Vogn. a) Medens de to Venner talte sammen. b) Elias fo'r op til Himmelen. c) Elisa saa det og fik sit Ønske opfyldt. d) Elisas Sorg. e) Elisa tager Elias' Kappe.
III. Elisa anerkendt som Elias' Efterfolger. a) Af Profeternes Born. b) Fordi han udførte de samme Mirakler, som Elias, ved at skille Floden ad og gaa over paa tør Jord.

Kontakt-Punkter: Omtal forskellige mærkværdige Storme. Se om der er nogen i Klassen, der kender noget til en voldsom Storm. De vil opdage, at Børnene ikke kan forklare Aarsagen til disse Storme. Forklar til dem, at der er mange Ting, vi ikke rigtig kan forstaa, og mange Ting sker uforventede. Men at Herren forstaar disse Ting og kan benytte dem, som han vil. Vi lærer i vor Lektie for i Dag om en god Mand, der blev borttaget i en Ild-Vogn under en Storm, maaske vi ikke kan forstaa, hvordan det kan lade sig gore, men det er muligt, hvorfor? Fordi vi har hørt om Storme, i hvilke et helt Hus er borttaget.

Anvendelse: Hvorledes passerede Elias og Elisa over Jordans Flod? Med hvis Kappe slog de Vandet? Og, hvad skete? Hvad gjorde Elisa paa Vejen tilbage, da han kom til Floden? Ved hvilken Magt blev Floden skilt ad? Hvorfor troede Profeternes Born, at Elisa nu var deres Leder? Hvilke Mænd i vor Kirke i Dag har Magt til at velsigne Folket? Hvornaar kalder vi paa dem for at komme til vore Hjem? Hvorfor kan de velsigne? Fortæl om nogen, som du véd er bleven helbredet ved Guds Kraft. I Pagtens Bog siger Herren: »Det skal ske Menneskene efter deres Tro.« (Kap. 52: 20).

UNGSDOMSFORENINGERNE

Valgsproget 1929—30.

I dette Jubilæums-Aar stræber vi efter den mest fuldkomne Udvikling gennem personlig Renhed og Lydighed mod alle de Sidste Dages Helliges Idealer.

*

M-Mændene.

VIDENSKABENS HELTE — GALILEI.

Galileo Galilei blev født i Pisa, Italien, den 18. Februar 1564, medens Michael Angelo laa paa sit Dødsleje. Han levede, indtil han var 79 Aar gammel, og døde den Dag, Newton blev født. Hans Liv og Virksomhed faldt saaledes i en Periode lige mellem en af de største Kunstnere og en af de største Videnskabsmænd, og han var selv baade Kunstner og Videnskabsmand, dog er det hans videnskabelige Arbejde, han skylder sin Berømmelse. Han blev en fornem Filosof og Matematiker, men det var hans Kyndighed som Eksperimentator, der foraarsagede, at de fleste af hans Bidrag kom til Verdens Kundskab.

Han levede paa en Tid, da den mægtige katolske Kirkes middelalderlige Idéer forhindrede al videnskabelig Udvikling. Det var særdeles heldigt, at han var i Stand til ved Forsøg at bevise nogle af Naturens fundamentale Love. Tidligere Talsmænd for de samme Principper, som han fremkom med, blev brændt paa Baalet, og deres Lærdomme gjorde ingen videre Indtryk. Efter at Galilei havde foretaget sine overbevisende Demonstrationer, vandt hans Idéer mere og mere Terræn, saaledes at Inkvisitionens Forfølgelser ikke kunde standse dem.

Han kom paa Pisa Universitet, da han var 17 Aar, og hans Fader onskede, at han skulde studere Medicin, tiltrods for, at han interesserede sig mere for Matematiken. Det var saaledes heller ikke indenfor Medicinens Omraade, at han gjorde sin første vigtige Opfindelse, men derimod indenfor Fysiken. Han bemærkede, at et Pendul svinger frem og tilbage paa en bestemt Tid, lige meget hvad Afstanden er. Han brugte dette Princip til at tage Pulsens Slag og senere til at fremstille et Ur. Han interesserede sig mere for saadanne Problemer, end for at lære usikre Regler for Sygdommes Behandling, og ende-

lig, efter mere dybtgaaende Undersøgelser, tabte han fuldstændig Interessen for Medicin. Da han var 26 Aar, gav han Undervisning i Matematik i Pisa.

Han var meget optaget af Brunos Skrifter og blev en Tilhænger af Copernicus' Teori om Universet. Bruno led Døden i Aaret 1600 e. Kr., fordi han lærte den samme Lærdom, og Galilei blev ogsaa hensynsløst forfulgt af samme Aarsag 30 Aar senere.

Aristoteles lærte, at faldende Genstande kom ned med en Hastighed i Forhold til deres Vægt, d. v. s. en Sten, der vejer ti Pund, vilde falde ti Gange saa hurtigt som en, der vejer et Pund. Hvis en Mand tvivlede om denne Teori, stod han i Fare for Kirkens Vrede. Galilei eksperimenterede fra det skæve Taarn i Pisa og opdagede, at alle Genstande faldt med den samme Hastighed, naar man ikke tager Luftens Friktion i Betragtning. Offentliggørelsen af denne Opdagelse var udsat for streng Kritik, thi paa den Tid var Folket mere tilbøjelig til at stole paa Autoritet end paa virkelige Forsøg. Paa Grund af de Opdagelser og Lærdomme, Galilei fremkom med, blev han saa upopulær i Pisa, at man tvang ham til at forlade Stedet.

I 1592 blev han Professor ved Paduas Universitet og holdt denne Stilling i 18 Aar. Medens han var der, opfandt han Termometeret og senere flere andre Instrumenter, der gjorde det muligt for ham at foretage sine videnskabelige Undersøgelser. Efter lang Tids Arbejde med Linser, opfandt han i 1609 Teleskopet og senere Mikroskopet. Hans Teleskop vandt megen Opmærksomhed. At man kunde se Genstande paa Afstand var tiltalende for Folket, og Studenter og lærde Mænd tog imod disse Opfindelser med Begejstring. Dette havde til Følge, at hans Løn blev fordoblet.

For at have mere Tid til sine Undersøgelser forlod Galilei Padua i 1610 og fortsatte sit Studium i Florens, støttet af en rig Hertug. Seks Aar senere blev han kaldt til Rom af Pave Paul V og tvunget til at fornægte mange af sine Lærdomme. Paa denne Tid blev hans Ven, Kardinal Barberino, Pave (Urban VIII). Opmuntret af dette Venskab fortsatte Galilei sit Studium og udgav en Bog, der hed: »Dialogues on the Ptolemaic and Copernican Systems«. Denne Bog præsenterede hans Lærdomme paa en saa tydelig Maade, at den vakte Kardinalernes Vrede, og de gik til Paven og fortalte ham, at han var holdt for Nar i Bogen.

Galilei blev tilsagt til at møde i Rom, og efter at han havde

gennemgaaet Inkvisitionens Rædsler, blev han tvunget til at gentage og underskrive en Udtalelse, affattet af syv Kardinaler — tre nægtede at være med til det. Udtalelsen hed »Galileis Afsværgelse«, og i den fornægtede han fuldstændig sin Paastand om, at Solen var Universets Midte, han sagde: »Jeg afsværger, forbander og hader disse Fejltagelser, og i Almindelighed enhver anden Fejltagelse, der strider imod den hellige Kirke. . .« Han skulde ogsaa være villig til at tage imod en hvilken som helst Straf, den skulde bestemme for ham og aflægge Ed paa, at han aldrig vilde gentage disse Teorier.

Eksemplarer af denne Afsværgelse blev sendt til alle Universiteter for offentlig Oplæsning. I hans Hjemstavn blev den oplæst i Katedralen, og alle Venner og Tilhængere blev indkaldt til at høre den.

Han var i Trældom Resten af sit Liv. Efter nogle Maaneders Fængsel i Rom blev han sendt til Sienne og senere til Arcetri, men fik aldrig Lov til at vende tilbage til Florens. Han maatte ikke gaa ud af Huset, ej heller tage imod Besøgende.

Aandelig og fysisk nedbrudt og ensom blev han gradvis blind, men under denne Sorg viste han sin sædvanlige Ydmyghed og Hengivelse til Guds Vilje. I et Brev til en Ven skrev han: »Ak! Din kære Ven og Tjener er fuldstændig blind. Fra nu af er dette Univers, hvilket jeg gennem Observation havde forstørret mange tusinde Gange udover fordums Dages Begreb, for mig indskrænket til det snævre Rum, jeg selv optager. Hvis det er til Guds Behag, er det ogsaa til mit.«

Efter at han var blevet blind, fik han Lov til at faa Besøg af sine gamle Studenter og andre. Blandt de Besøgende var Digteren John Milton, den Gang kun 29 Aar gammel, som senere henviste til dette Besøg.

Trods alle Forfølgelser, foraarsaget ved Offentliggørelsen af de Lærdomme om Principper, som han saa tydelig havde bevist var sande, holdt Galilei fast ved sin Tro paa Gud lige til Enden, og han tvivlede aldrig paa Pavens Myndighed. Han kunde ikke des mindre indse, at selve Paven kunde ikke forandre Sandhedens Natur med et Dekret.

Han siger: »I disse og andre Ting er der sikkert ingen Mand, der tvivler paa Hans Højhed, Pavens Fuldmagt til at fornægte eller annamme nogen Ting; men intet Menneske

har Lov til at sige om disse er sande eller falske, lige imod deres egen Natur.«

Hvor megen Lighed er der mellem denne Udtalelse og en Udtalelse gjort i vore Dage, ogsaa under Forfolgelse for Sandheds Sag?

»Saa sig, hvad er Sandhed? fra først og til sidst
den er Summen af Alt, som bestaar.
Skønt Himlen og Jorden omdannes, for vist
Skal Sandheden stande og ej lide Brist —
Den sejrer og aldrig forgaar.«

SPØRGSMAAL OG PROBLEMER.

1. Hvorledes var Videnskabens Tilstand, da Galilei blev født?
2. Hvordan skulde man bevise en Paastand den Gang?
3. Hvorfor var Galileis Arbejde saa vigtigt for Videnskabens Udvikling?
4. Folket kæmpede den Gang imod Indførelsen af nye Idéer. Er saadan Modstand større eller mindre i Dag? Kan De nævne Sandheder i vore Dage, der modstaas af Verden paa Grund af Fordomme og Tradition?
5. Tror De, at Galileis Tro paa Gud blev stærkere eller svagere som en Følge af disse sande Opdagelser?
6. Hvad var Inkvisitionen?
7. Nævn flere vigtige Anvendelser for enhver af de følgende Opdagelser af Galilei: Loven om Pendulet; Loven om Tyngdekraften; Termometeret; Teleskopet; Mikroskopet.
8. Hvilken Virkning har Forfølgelse paa Sandhed?

DEN DANSKE MISSION.

NYE GRENE I KØBENHAVNS DISTRIKT.

Der er fornylig oprettet to nye Grene paa Sjælland. Den 26. November 1929 blev Ældste George H. Carlsen og E. Rushton Christensen beskikket til at arbejde i Slagelse, hvor der har været en Gren for flere Aar siden. Disse Brødre melder, at de har mange Venner, og flere undersøger deres Budskab dernede.

Ældsterne Anders Andersen og V. Blain Larsen begyndte deres Virksomhed i Helsingør den 16. December 1929. Her har Kirken ogsaa haft en Gren for nogle Aar siden, og vi er glade for Anledningen til igen at faa Arbejdet i Gang deroppe.

STATISTISK RAPPORT FOR DEN DANSKE MISSION 1929,
SAMMENLIGNET MED 1928.

	Aalborg		Aarhus		København		Esbjerg	Total	
	1928	1929	1928	1929	1928	1929	1929	1928	1929
Antal Skrifter uddelt......	80,262	100,130	109,336	115,680	30,993	26,705	10,706	220,591	253,221
Hefter uddelt	2886	5520	5992	7396	2096	2015	350	10,975	15,281
Mormons Bøger omsat	256	343	186	321	48	81	14	490	759
Andre Bøger omsat	21	89	188	154	33	58	12	242	313
Evangeliske Samtaler	5145	6949	8803	7639	2119	1720	515	16,067	16,823
Døbte	25	8	39	26	24	23		88	57
Børn velsignede	6	8	13	2	7	1		26	11
Ordineret	5	3	13	11	14	14		32	28
Emigreret*	1	2	7	8	6	22		14	32
Døde	1	12	1	3	6	12		8	27
Gifte	3	»	3	3	5	4		11	7

33 Missionærer har deltaget i denne Rapport.

Den 3. Januar 1930 begyndte Ældsterne Ellis P. Christiansen og Kenneth N. Nielsen deres Virksomhed i Holbæk, hvor der i cirka tre Aar ikke har været nogen Gren.

Foruden disse tre nye Grene arbejder fire Missionærer i Københavns Forstæder. Ældsterne Leslie T. Hintze og J. Howard Rasmussen er for Tiden paa Amager, og Ældsterne L. Aldrid Christensen og Hyrum D. Andersen er i Valby.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

»MORMON«KIRKENS KVINNER.

Av *Susa Young Gates* og *Leah D. Widtsoe.*
Oversatt til norsk av *Eva Mabel Giertsen.*

(Fortsat fra Side 367.)

Foreningen har for lenge siden utvidet sine grenser tvers over sjøene og er blitt både nasjonal og internasjonal i formål. Der er aktive grener i enhver stat i unionen, på Hawai, New Zealand, Samoa, Tahiti, i Meksiko og Kanada, i England, Skottland, Irland og Wales, i Danmark, Norge og Sverige, i Holland, Belgien, Tyskland, Østerrike, Schweiz, Syd-Afrika og Frankrike. Endog i den kristne del av Armenien har vi en levende »mormon«-kvinneforening.

Denne forenings store fundamentale opgave er å vise godgjørenhet. Det gjelder ikke bare å gi gaver. Men likeså viktig er denne utveksling av godt kameratskap, som bryter ned alle sociale skranker og hever menneskeheten. Nogen moderne metoder for å regulere veldedighetsvirksomhetene er blitt innført av den dyktige sekretær, fru Amy Brown Lyman. Dog, gjennem alt dette hersker evangeliets ånd, som gir gjerne og mottar takknemlig.

Kvinner, som har beskjeftiget sig med hjelpeforeningsarbeide, har først av alt lært å organisere kreftene og å nedbryte alt, hvad der heter sociale skranker innen de grupper, hvor denne forening opererer. Innen hjelpeforeningen møtes fruen til presidenten av kirken og den gode kvinne, som kommer for å vaske hennes hjem, under fullstendig like vil-

kår. Ofte går de sammen ut i barmhjertighetens ærende. Alle disse områder, hvor kvinnene kan utvikle skjulte talenter, samtidig som de utfører et opofrende samfundsarbeide, er uten sidestykker i den moderne tids religiøse organisasjonshistorie og kunde fylde bøker, om de skulde beskrives.

KIRKENS UNGE FOLK ORGANISERES.

Som der kunde ventes, inspirerte Herren sine ledere i de tidlige pionerdager til å organisere kirkens unge folk, og det endogså for nogen annen lignende bevegelse var forekommet i verden.*j* I januar i 1843 organiserte Heber C. Kimball, med profeten Joseph Smiths billigelse, i Nauvoo en unge menns og kvinners hjelpeforening med egen konstitusjon og lover og full stab av embedsmenn. Møtene blev avbrutt ved profetens martyrdød og folkets flukt til ødemarkene i Vesten. Foreningen blev stillet i bero.

Med jernbanens ankomst i 1868 fikk motens verden og lysten til å søke fornøielser også adgang til Utahs kvinner. Det var en velkjent sannhet for våre ledere, at der måtte vernes om ungdommens ledige timer, dersom der skulde opbygges en fast karakter hos dem.

Utahs unge kvinner fikk av president Brigham Young en opfordring til å danne en organisasjon, som skulde gi rum for religiøs og social utvikling, hvor piker kunde få ferdighet i å tale offentlig og gjøre sig bekjent med evangeliets beste tanker og bøker ved hjelp av programøvelser. Fremfor alt skulde denne forening gi Zions unge kvinner det kjennskap til evangeliet og det vidnesbyrd om sannheten, som de unge menn fik, når de var ute på misjon, og når de studerte i sine prestedømskvorum. De skulde søke å overvinne all trang til overdrivelser i klededrakt, mat og fornøielser av enhver art. Dette skulde søkes opnådd ved forskrifter og godt eksempel.

Anm. j. Den første ungdomsforening for menn blev organisert i England i 1844. Bevegelsen bredte sig til Kanada, derpå til Statene. Den første forening for unge kvinner blev organisert den 3die mars 1866 i Boston. (Se K. F. U. K.s historie.)

INNSKRENKNINGSFORENINGEN.

I november 1869 sammenkalte president Brigham Young sine egne døtre og opfordret dem til å danne en forening med det formål å innføre innskrenkninger og besparelser med hensyn til klededrakt og levemåte og forbedringer i det hele tatt. De skulde sette et eksempel for hele Israel i denne edle sak — et eksempel, som Zions døtre kunde efterfølge. Således blev junior-innskrenkningsforeningen dannet under overopsyn av Eliza R. Snow. En senior-innskrenkningsforening for mødre blev innviet av president Young på omtrent samme tid, og han overdrog ledelsen av denne forening til en annen grunnlegger og pioner innen kirken, fru M. Isabella Horne. Disse to organisasjoner løp parallelt.

Bevegelsen vokste hurtig. I løpet av året 1870 blev der oprettet innskrenkningsforeninger på et fast grunnlag — det vil si — som lokale foreninger. Ved årets slutt var der grener i næsten hvert eneste ward i byen, mens Ogden, Logan, Provo, Bountiful og Brigham City alle beredte sig til å ta fatt på det nye arbeide. Og i de fleste av disse større byer var wardforeninger for piker allerede i virksomhet.

UNGE KVINNERS GJENSIDIGE UTDANNELSES-FORENING.

I 1878 blev foreningens virkekreds utvidet og navnet forandret til unge kvinners gjensidige utdannelsesforening. Veksten av unge kvinners forening har holdt stadig skritt med den langsomme, men sikre økning av kirken selv. Ukentlige møter i alle ward eller grener sammen med grens-, distrikts- og hovedkonferenser er alltid blitt holdt.

Den store kvinne, som for en stor del var ansvarlig for denne forenings vekst og utvikling, var pioner-generalpresidenten, fru Elmina S. Taylor (1878—1905). Likesom Eliza R. Snow så hun evner og muligheter hos dem, som omgav henne, og uten smålig jalusi eller egennyttige hensikter valgte hun til alle avdelinger unge piker, som var skikket akkurat til den åpne plass. Hun hadde et åpent sinn og var mottagelig for

nye ideer. Og derpå opfordret hun, som store sjeler gjør, ideens ophavsmann til å iverksette den, uten nogen unødvendig kontroll eller hindring. Under hennes vise ledelse blev der startet et magasin og valgt en hovedbestyrelse. Regulære konferenser blev planlagt. Et studiekursus blev oprettet. Det årlige pennyfond skaffet midler til kontorhjelp og reiseutgifter. Et reisende bibliotek blev åpnet. Kort sagt, alle de forskjellige midler og veier, som kunde hjelpe den unge pike til å finne sig selv religiøst, borgerlig og socialt, blev tilrettelagt og anvist under hennes kloke og dyktige ledelse. Ved hennes død, som var et universalt tap, ydet president Joseph F. Smith hennes liv den største anerkjennelse: »Hun behøvede ikke«, sa han, »å vandre i lånt lys, for hun hadde lyset innen sin egen sjel.«

Fru Taylors efterfølger, fru Martha Horne Tingey, var hennes annen rådgiver og var selv vokset op som medlem av ungdomsforeningen. Eksemplarisk, beskjeden, rolig, med utpregede praktiske anlegg, er fru Tingey et nytt, godt eksempel på den hengivne hustru og mor, som dog finner tid og anledning til å tjene menneskeheten og sitt kjøn ved offentlig virksomhet. Fru Tingey har bevart alle de dyrebare nedarvede sannheter og ideer, men har dog ikke undlatt stadig å holde døren åpen for nye sannheter eller nye metoder til å forkynde gamle sannheter. Hun er også høit elsket av sine medarbeidere. Fru Maria Y. Dougall, en regnskapsfører i organisasjonen, en klok rådgiver og dypt sympatisk kvinne, var også en av fru Taylors medhjelpere og er ennu æresmedlem av bestyrelsen.

(Fortsættes.)

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.

Udgivet og forlagt af HOLGER M. LARSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.

Trykt hos F. E. Bording.